

τὸν ἀστυνόμον καὶ τοὺς χωροφύλακας διέταξεν αὐτοὺς ν' ἀναικονώσωσιν εἰς τὸν Γεράρδον τὴν ἀπόφασιν τοῦ στρατιωτικοῦ Συμβουλίου, βέβαιος ὦν ὅτι τὸ κίνημα τοῦτο καὶ ὁ θόρυβος θὰ προῦκλει κίνημα ἄλλο καὶ θόρυβον ἐκ τῆς κυρίας Μαιντενών.

Αἱ τοιαῦται τελεταίγινονται μετὰ πενήθιμου παρατάξεως. Ὁ Γεράρδος περιεπάτει ἐντὸς τῆς αἰθούσης, ἣν εἶχον ὀρίσει αὐτῷ ὡς εἰρκτὴν, ὅτε εἶδεν εἰσερχομένους ἓνα γραμματεῖα, ἓνα λοχαγόν, μετὰ οὐλαμοῦ στρατιωτῶν, εἶτα τὸν ἀστυνόμον καὶ ὀπισθεν, ἐντὸς ὁμίλου δυσειδῶν μορφῶν, μίαν δυσειδεστέραν καὶ μᾶλλον στυγνὴν, ἥτις προῦξενησεν αὐτῷ φρικίασιν ἀπεχθείας, διότι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἦτο ἀπρόσβλητος ὑπὸ τοῦ φόβου.

Ὁ γραμματεὺς ἀνέγνω τὰ πρακτικὰ τῆς δίκης καὶ τὴν ἀπόφασιν, συντεταγμένην καλῶς. Ἀνεφέρετο ἐν αὐτῇ ὅτι ὁ ὑπολοχαγὸς τῶν δραγόνων Γεράρδος Λαβερνῆ, εὐπατρίδης, παραβᾷς τὸν περιορισμὸν ὑφ' ὃν εἶχε τεθῆ, βαρέως ἐξυβρίσας τὰς μοναχὰς καὶ ὀνειδίσας τὸν ὑπουργὸν τοῦ βασιλέως ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν καθηκόντων του, ὁ εἰρημένος Γεράρδος Λαβερνῆ ἀποδειχθεὶς ἔνοχος ἐπὶ παραβᾷσει τῆς πειθαρχίας, ἀπειθεῖα κατ' ἀνωτέρου καὶ ἱεροσυλίας, κατεδικάζετο διὰ τὸ τριπλοῦν αὐτοῦ ἔγκλημα εἰς τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου.

Ὁ Γεράρδος ἐστήριξε τὰ νῶτα ἐπὶ τοῦ τοίχου τῆς εἰρκτῆς ὅτε ἐγένετο ἡ ἀναγνώσις τῆς ἀποφάσεως. Ζωηρὰ ἀκτὶς ἡλίου κατείρχετο ἐπὶ τοῦ προσώπου του ἐκ τινος πλαγίου παραθύρου. Ἐλαφρὸν ἐρύθημα ἐφάνη ἐπὶ τῶν παρειῶν του, ὅτε ἤκουσεν ἀπαγγελλόμενον τὸ μέρος τῆς ἀποφάσεως, τὸ ἀφορῶν εἰς τὴν δῆθεν ἐξυβρίσιν τῶν μοναχῶν, τὰ χεῖλη του ἠνοίγοντο ὅπως προφέρωσι διαμαρτυρίαν, ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ βλέμμα του οὐδεμίαν συνήντησεν ἐν τῇ αἰθούσῃ μορφήν, ἥτις νὰ τῷ φανῇ ἄξια ὅπως ἀποδεχθῇ τὴν διαμαρτυρίαν του ταύτην, ὁ Γεράρδος ἐσίγησεν, ἐγένετο καὶ αὖθις ὠχρὸς καὶ ἀνέμενε τὸ τέλος.

Ὁ γραμματεὺς προσέθηκεν ὅτι ἡ ἐκτέλεσις ἔμελλε νὰ λάβῃ χώραν εἰς τὴν Πλατεῖαν διὰ τουφεκισμοῦ ἢ διὰ τῆς ἀποκεφαλίσσεως, κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταδίκου.

— Πότε! ἠρώτησεν ὁ Γεράρδος.

— Σήμερον, ἐπανελάθεν ὁ γραμματεὺς ἐξακολουθῶν τὸ λεκτικὸν τῆς ἀποφάσεως, μετὰ πέντε ὥρας ἀπὸ τῆς ἀπαγγελίας τῆς παρούσης ἀποφάσεως.

Ὁ Γεράρδος ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ κόλπου του μικρὸν ὥρολόγιον, ἀνῆκον ἄλλοτε εἰς τὴν κόμησσαν Λαβερνῆ καὶ παρετήρησεν.

— Ἀπωλέσθησαν δύο ὥραι, εἶπε, καὶ εἶνε δυσάρεστον ἴσως εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ λάβω γνῶσιν τῆς ἀποφάσεως ἁμέσως· δύο ὥραι ἐπὶ πέντε σημαίνουν πολὺ εἰς τοιαύτας περιστάσεις.

Ὁ ἀστυνόμος ἐπλησίασεν εὐγενῶς.

— Ποία εἶνε ἡ ἐκλογὴ τοῦ κυρίου; ἠρώτησεν.

— Ἀ!.. Ναί! ἡ ἐκλογὴ μου... Λοι-

πόν, ὅπως ἀγαπᾷτε!.. Σταθῆτε ὀλίγον, προτιμῶ τὸν τουφεκισμὸν.

Ὁ ἀστυνόμος προσέκλινεν ὁ γραμματεὺς ἔγραψε τὴν ἀπάντησιν τοῦ καταδίκου.

Τότε ὁ διοικῶν τοὺς χωροφύλακας ἀξιωματικὸς πλησίασας ἐπίσης ἠρώτησεν ἂν ὁ Γεράρδος ἐπεθύμει τίποτε.

— Ναί, ἀπήντησεν οὗτος, ἤθελα νὰ ἀσπασθῶ τὸν κύριον Ρυθαντέλ, ἂν εἶνε ἀκόμῃ εἰς Βαλενσιέννην. Ἐπειτα ἤθελα νὰ ζητήσουν πληροφορίας ἂν ἔφθασεν εἰς φίλος μου ἱερωμένους. Νὰ τὸν ἀναζητήσουν, παρακαλῶ· καὶ τοῦ ἐδῶ τριγύρω εἰς τὸ φρούριον θὰ εὐρίσκειται. Ὀνομάζεται ἄββας Ἰασπίνος.

— Ἰδοὺ ἐγώ! ἀνέκραξεν ἀκούσας τὸ ὄνομα τοῦ ὁ ἄββας, ἐρχόμενος ἐκ τῆς κυρίας Μαιντενών, τοῦ Λουβοᾶ προθύμως ἀφέντος αὐτῷ ἐλευθέραν τὴν εἴσοδον.

Ὁ Λουβοᾶ κατεσκόπευεν ὀπισθεν παραθύρου τινὸς καὶ προσεπάθει νὰ μαντεύσῃ ἐκ τῆς φυσιογνωμίας του τὴν ἐκβασιν τῆς συνευξέως του.

Ἄλλ' ὁ Ἰασπίνος ἀπὸ πρῶτας ἐπανελημμένος καὶ σκληρῶς δοκιμασθεὶς εἶχεν ἀποκτήσει τὴν ἀκαμψίαν μαρμαρίου. Ὁ ἀγαθὸς ἄββας εἶχε πολὺ θρηνησῇ καὶ δὲν θὰ ἐθρῆνι πλέον οὐδ' ἐκ χαρᾶς. Ἄλλως ἢ μεγάλη εὐτυχία τὸν ἀπέπνιγεν· ἂν ἡ μεγάλη ὁδὸν εἶνε ἄφρονος, καὶ ἡ μεγάλη χαρὰ εἶνε σοβαρά.

Ὁ Λουβοᾶ λοιπὸν ἐνόμισεν ὅτι διέκριεν ἐν τῇ μορφῇ τοῦ Ἰασπίνου κατὰ τι, ὥσπερ τὴν ἀποσκίρτησιν τῆς μαρκεσίας καὶ ἐθλίβη πολὺ, διότι ὀλιγώτερον ἐπόθει νὰ κατὰστρέψῃ τὸν Γεράρδον, παρὰ νὰ παρακληθῇ παρὰ τῆς μαρκεσίας ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ νὰ εἰσδύσῃ οὕτω εἰς τοὺς λογισμοὺς τῆς.

Ὁ Ἰασπίνος ἀφοῦ ἀπήντησεν: Ἰδοὺ ἐγώ! εὐρέθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Γεράρδου, ὅστις ὤρμησε πρὸς αὐτὸν ἐκφέρων κραυγὴν χαρᾶς.

Ὁ ἀγαθὸς ἄββας ἡσθμαινεν. Οἱ μάρτυρες τῆς κατανυκτικῆς ταύτης σκηνῆς ὀπισθοχώρησαν μέχρι τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας. Ὁ Ἰασπίνος δὲν ἠδύνατο νὰ προφέρῃ λέξιν. Ὁ Γεράρδος ἀπέδωκε τὴν συγκίνησιν του εἰς τὴν εἰδησιν, ἥτις ἐνδιέφερε τόσον πολὺ ἀμφοτέρους.

— Τί τὰ θέλεις, καλέ μου φίλε, τῷ εἶπεν· θεωροῦμαι πολὺ εὐτυχής, ἀφοῦ σὲ ἔχω πλησίον μου κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν.

— Ἀποπέμφε ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, ἐψιθύρισεν ὁ Ἰασπίνος.

— Εὐχαρίστως. Κύριοι, ἂν δὲν ἔχετε νὰ κάμετε τίποτε ἐδῶ, ὡς ὑποθέτω, μὴ λησμονῆτε ὅτι μοῦ ὑπολείπονται ἀκόμῃ δύο ὥραι καὶ τρία τέταρτα καὶ ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ μὴ χάσω τὸν καιρὸν μου. Ὁ κύριος ἄββας εἶνε ὁ πνευματικὸς μου καὶ πᾶς ὁ ὑπολειπόμενος καιρὸς ἀνήκει εἰς αὐτόν.

Ἡ αἰθούσα ἐκενώθη. Οἱ χωροφύλακες ἐποποθετήθησαν ἔξω. Ὁ ἀστυνόμος καὶ ὁ ἀνὴρ μὲ τὴν δυσειδῆ ὄψιν, ὃν ἀνεφέρομεν ἀνωτέρω, ἀφοῦ συνεζήτησαν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ταπεινῇ τῇ φωνῇ, ἐγένοντο ἄφαντοι, κατελθόντες τὴν κλίμακx. Ἐνεκα τῆς ἐκλογῆς τοῦ Γεράρδου ἐπωφελεῖτο μὲν

ὁ ἀστυνόμος, ὅστις θὰ ἐφρόντιζε διὰ τὰ τοῦ τουφεκισμοῦ καὶ ἐξημιούτο τὸ ἄλλο ἀπαίσιον πρόσωπον, ὅπερ θὰ ἐξετέλει τὴν ἀποκεφαλίσιν.

Οἱ δύο φίλοι ἔμειναν μόνοι. Ὁ Ἰασπίνος ἤρχισε τὴν συνδιάλεξιν διὰ μακροῦ ἀσπασμοῦ, εἰς ὃν ἐπηκολούθησαν λέξεις δικακεκομμένοι καὶ στεναγμοί.

— Δὲν θ' ἀποθάνῃς, εἶπεν.

— Ἐλα, ἔλα, ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος μειδιῶν μετὰ προκρότητος, σὲ προσεκάλεσα νὰ μ' ἐνθαρρύνῃς καὶ δὲν ἀρμύζει ἐγὼ νὰ ἐνθαρρύνω σέ... .

— Σοῦ λέγω ὅτι ἐσώθῃς.

— Ἀ! ἐπανελάθεν ὁ Γεράρδος, ἔφησε τὰ περιττὰ λόγια. Εἶμαι εἰς τὸ φρούριον, εἶμαι καταδικασμένος, εἶμαι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Λουβοᾶ. Ἡ χεὶρ του θὰ ἐκταθῇ μετὰ δύο ὥρας καὶ τριάκοντα τρία λεπτὰ διὰ νὰ μὲ συλλάβῃ, ἀλλ' εἶμαι πάντοτε ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του δέσμιος· ἄς μὴ ἀπατώμεθα, ἄς συνομιλήσωμεν ὡς ἄνδρες. Πῶς ἤκουσε τὴν εἰδησιν ὁ Βελαιρ; Θαρραλέως καὶ εὐγενῶς, δὲν εἶνε ἀληθές; ἡ ἀπουσία του μοῦ ἀποδεικνύει ὅτι εἶνε ἄξιος τῆς φιλίας μου καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης μου.

— Μὰ τόσον εἶσαι λοιπὸν λυσσασμένος ν' ἀποθάνῃς, ἀνέκραξεν ὁ Ἰασπίνος, ὥστε νὰ μὴ θέλῃς νὰ μὲ ἀκούσης καὶ νὰ μὲ ἐννοήσης; Σοῦ λέγω ὅτι δὲν θ' ἀποθάνῃς, ὅτι ἐσώθῃς, σοῦ λέγω ὅτι...

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ. Ἡ θύρα ἠνοίχθη αἰφνης. Ὁ ὁμιλος τῶν ἔξω φρουρούντων χωροφυλάκων παρετάχθη στρατιωτικῶς ἐκατέρωθεν εἰς δύο σειρὰς ἐπικαθείσας μέχρι τῆς κλίμακος.

Ἐφάνη ἀναβαίνων ὁ αὐτὸς λοχαγός, ὁ αὐτὸς γραμματεὺς, ὁ αὐτὸς ἀστυνόμος. Μόνον ὀπισθεν αὐτοῦ, ἀντὶ τοῦ πενήθιμου ὑποκειμένου, τοῦ ἐξαφθέντος ἔνεκα τῆς ἐκλογῆς τοῦ Γεράρδου, ἤρχετο ὁ κύριος Βιλλεμύρ, διοικητὴς τῶν σωματοφυλάκων ἐν ὑπηρεσίᾳ παρὰ τῷ βασιλεῖ τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

Ἐπεται συνέχεια.

FORTUNE BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Ἡ ἀμύξα τοῦ κυρίου Δορξέρ δὲν ἐφαίνετό που.

Ὁ Μάξιμος ἐγνώριζε καλῶς τὴν τοπογραφίαν τοῦ δάσου. Ἐδύνατο νὰ φθάσῃ εἰς τὸν τόπον τῆς συνεντεύξεως πρὸ τῆς ἀμάξης διὰ πλαγίας τινὸς ὁδοῦ.

— Τρεῖς παρὰ τέταρτον, εἶπε, βλέπων τὸ ὥρολόγιόν του. Ὁ Καρνοὲλ θὰ ἦνε εἰς τὴν θέσιν του. Ἄν σπεύσω λίγο, θὰ ἔχω καιρὸν νὰ πῶ τίποτε εἰς τὸν εὐγενῆ αὐτόν, προτοῦ φθάσῃ ἡ Ἀλίκη.

Ἐντὸς δέκα λεπτῶν, βαδίζων ἐν σπουδῇ, ἔφθασεν εἰς τὸ εἰρημένον μέρος, ἀλλά,

πρὸς μεγάλην τοῦ ἐκπληξίν, δὲν εὗρεν ἐκεῖ τὸν πρῶτον γραμματέα τοῦ θεοῦ του.

— Καὶ ὁμῶς ἐδῶ εἶνε τὸ μέρος, ἐνῶ οὐδὲ σκιά Καρνοέλ φαίνεται ποῦ. Ἀπίστευτον. Καὶ θ' ἀναγκασθῇ ἡ Ἀλίκη νὰ τὸν περιμένῃ. Ἀ! αὐτὸ μ' ἀρέσει καλλίτερα. Θὰ δῇ, πῶς τὴν κοροϊδεύει, καὶ θὰ δεχθῇ καλλίτερα τὴν διδασχὴν, τὴν ὁποίαν τῆς ἐτοιμάζω.

Ὁ Καρνοέλ ὁμῶς εἶνε ἐγωϊστής, καὶ τὴν πρῶτην φορὰν ποῦ θὰ τὸν συναντήσω, θὰ τοῦ πῶ τ' ἄλλὰ του.

Ναί, μὰ θὰ ἐφυγεν ἀπὸ τὸ Παρίσι. Εἶδεν ὅτι δὲν ἔμπορεῖ νὰ περιμένῃ τίποτε ἀπὸ τὴν σκηνὴν τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ, καὶ ὅτι ὁ ἀέρας τοῦ τόπου αὐτοῦ δὲν εἶνε ὑγιεινὸς γι' αὐτόν. Τὸ κουπέ, εἰς τὸ ὁποῖον τὸν εἶδα σήμερα, τὸν ἐπήγαγεν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου. Καὶ γιὰ νὰ ταξιθεύῃ μὲ τόση πολυτέλεια ὁ κύρ Ροβέρτος, φαίνεται πῶς ἔχει φίλους πολὺ πλουσίους. . . φίλους. . . δηλαδὴ συνενόχους.

Αἱ σκέψεις αὗται διεκόπησαν ὑπὸ τοῦ πλαταγίσματος μάστιγος, ἀγγέλλοντος τὴν ἀφίξιν ἀμαξίας. Ὁ Ἰωσήφ, φοβούμενος ὅτι ἤργησεν, ἐκτύπα τοὺς ἵππους νὰ τρέξωσιν.

Ὁ Μαξιμος εἶδεν ὄντως τὸ ὄχημα, ἀφικνούμενον, ὡς προεμάντευσεν, ἐκ τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἀστέρος, ἐκ φόβου δὲ μήπως ὁ ἀμαξηλάτης γνωστοποιήσῃ τὴν παρουσίαν του εἰς τὴν δεσποινίδα Δορζέρ, ἐκρύβη παρὰ τὰ ὑλοτομούμενα δένδρα. Τὸ μέρος ἦτο μοναχικὸν καὶ τὸ δάσος σιωπηρόν. Ἡ χιών ἐκάλυπτε τὴν γῆν, καὶ ἀπὸ τῶν κλαδῶν τῶν δένδρων ἐκρέμαντο τεμάχια πάχυν.

— Πολὺ θλιβερόν μέρος καὶ θλιβερὰ συνέντευξις, ἐπιθύρῃζεν ὁ ἐξάδελφος, κτυπῶν τοὺς ποδάς κατὰ γῆς, διὰ νὰ θερμανθῇ. Καὶ μόνῃ ἡ Ἀλίκη! Ποία ἀπογοήτευσίς, ὅταν μὲ δῇ, ἀντὶ τοῦ ἐραστοῦ τῆς. Τόσῳ τὸ χειρότερον! αὐτὴ τὸ ἠθέλησεν.

Ἡ ἀμαξα ἔστη. Ἡ δεσποινὶς Δορζέρ ἐπρόβαλε τὴν κεφαλὴν διὰ τῆς θυρίδος, ὁ δὲ Μαξιμος, ἐξελθὼν τῆς κρύπτῃς του, ἐπλησίασεν.

— Εἰμ' ἐγώ, εἶπεν. Καλημέρα, κυρία Μαρτινῶ. Καλημέρα, Ἀλίκη. Μὴ λυπηθῇς, σὲ παρακαλῶ, καὶ ἀκουσέ με.

Ἡ δεσποινὶς Δορζέρ ἦν κάτωχρος καὶ ἡ παιδαγωγὸς τῆς εἶχεν ὕψος, τὸ ὁποῖον εἰς πᾶσαν ἄλλην περίστασιν θὰ ἐκίνει τὸν γέλωτα τοῦ Μαξίμου.

— Ἐρχεσαι ἐκ μέρους του; εἶπεν ἡ Ἀλίκη συγκεκινημένη. Τὸν εἶδες λοιπόν;

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Μαξιμος, προσπαθὼν νὰ λάβῃ ὕψος σοβαρὸν καὶ συμπαθητικόν. Καθὼς σύ, ἐπερίμενα κ' ἐγὼ ὅτι θὰ συναντήσω ἐδῶ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ, διότι ἤθελα νὰ τοῦ ὁμιλήσω· ἀλλὰ δὲν ἐφάνηκε, καὶ οὔτε θὰ φανῇ.

— Θὰ τοῦ συνέβῃ κανὲν δυστύχημα! ἀνέκραξεν ἡ νεᾶνις.

— Ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν ἠξεύρω, ἔχει ὁμῶς λόγους ἰσχυροὺς νὰ μὴ φαίνεται εἰς τὸν κόσμον. Μ' ἐρώτησες ἂν τὸν εἶδα. Ναί,

τὸν εἶδα, ἀλλὰ δὲν τοῦ μίλησα. Τὸν ἤπρε τὸ μᾶτι μου σήμερα τὸ πρῶτ, εἰς ἓνα ἀμαξί μέσα, λαμπρὸ ἀμαξί, μὲ δύο ἄλογα θαυμασία. . . Κ' ἐκεῖνος μ' εἶδε.

— Καὶ δὲν κατέβηκε νὰ ἔλθῃ πρὸς σέ;

— Δὲν ἐπρόσεξε καὶ δυσηρεστήθη πολὺ, ὅτι μὲ συνήντησε, ἐπειδὴ ἔκαμε νὰ κρυφθῇ εἰς τὸ ἀμαξί του. Σὲ βεβαίῳ δέ, πῶς δὲν εἶχε διόλου ὕψος λυπημένον, ἂν καὶ συ γράφῃ ἐπιστολὰς ἀπειπιστικὰς.

— Μὰ ποῦ νὰ ἐπήγαγε; ἐπιθύρῃζεν ἡ δεσποινὶς Δορζέρ, ὡσεὶ ἐρωτῶσα ἐαυτήν.

— Ποιὸς ξέρει; Ἰσως στὸν σιδηροδρόμον.

— Ἀδύνατον; Μοῦ ὠρκίσθη πῶς δὲν θὰ ἐφευγε, χωρὶς νὰ μὲ δῇ.

— Ὁξάλλαξε γνώμην, ἡ καλλίτερα. . . Θέλεις νὰ σοῦ πῶ τί σκέπτομαι;

— Ναί.

— Τότε λάβε θάρρος. Σκέπτομαι, ὅτι ὁ νέος αὐτός δὲν ἀξίζει νὰ θυσιάσῃς γι' αὐτόν. Δὲν λέγω πῶς εἶνε ἔνοχος αὐτῆς τῆς πράξεως, ἀλλ' ἡ διαγωγή του ἐπιτρέπει ὅλας αὐτὰς τὰς ὑποθέσεις. Τί νὰ σοῦ πῇ κανεὶς γι' ἄνθρωπον, ποῦ ζῇ εἰς τὸ Παρίσι, χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ φαίνεται; Ὁλοι ξεύρομε πῶς ἦτο πτωχός, πρὶν γείνη γραμματεὺς τοῦ θεοῦ. Ποῦ εὐρίσκει καὶ ἐξοδεύει;

Θὰ μοῦ πῇς τὸ ἀμαξί δὲν εἶνε δικό του· ἔστω! ἀλλὰ τίνος εἶνε; Δὲν ἤξευρα ποτέ μου, ὅτι εἶχε φίλους πλουσίους. Καὶ δὲν ἔπιασε βέβαια σχέσεις μὲ ἐκατομμυριοῦχους, ἀφ' οὗτου ἔχασε τὴν θέσιν του. Ἐπιτρέπεται λοιπόν ν' ἀμφιβάλλῃ κανεὶς, διὰ τὴν αἰφνιδίαν αὐτὴν μεταβολὴν τῆς περιουσίας. Ἀ! νὰ, καὶ ἡ κυρία Μαρτινῶ φαίνεται, ἀπὸ τὴν φυσιογνωμίᾳ τῆς, πῶς εἶνε τῆς αὐτῆς ιδέας.

Ἡ παιδαγωγὸς ἔκρινε καλόν, προσκαλουμένη οὕτως ἐμμέσως ὑπὸ τοῦ Μαξίμου, νὰ ἐκφράσῃ τὴν ιδέαν τῆς.

— Ἀγαπητῇ μου Ἀλίκη, εἶπεν, ὁ ἐξάδελφός σου ἔχει δίκαιον. Συγκατένευσεν νὰ σὲ συνοδεύσω, ἐπειδὴ ἦτο ἄτοπον νὰ ἔλθῃς μόνῃ πρὸς συνέντευξιν μετὰ τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ, καὶ διότι μοῦ ὑπεσχέθης, ὅτι θὰ τὰ πῇς ὅλα εἰς τὸν πατέρα σου ἀπόψε. Ἐλπίζω ὁμῶς, ὅτι τὴν ἑφωτίσθης ἀρκετὰ, ὡς πρὸς τὸ ποῖον τοῦ νέου αὐτοῦ, καὶ δὲν θὰ θελήσῃς πλέον νὰ ἐκτεθῇς πρὸς χάριν του. Μεγάλη εἶνε αὐτὴ ἡ ἀφροσύνη ποῦ ἔκανες, καὶ ἐλπίζω νὰ ἦνε καὶ ἡ τελευταία.

Ἡ νεᾶνις δὲν ἤκουεν. Τὴν προσοχὴν τῆς καὶ τὸ βλέμμα τῆς ἐφίστα ἀλληλοδιαδόχως ἀπὸ τοῦ Μαξίμου εἰς τὴν ὁδὸν Μπουλώ, ὅπου οὐδεὶς ἐφαίνετο.

— Ὁρκίσου μου, πῶς τὸν θεωρεῖς ἔνοχον, εἶπε μετὰ μακρὰν σιγὴν.

— Λόγῳ τιμῆς, ἀπεκρίθη ὁ Μαξιμος ἄνευ δισταγμοῦ.

Ἡ Ἀλίκη ὠχρίασεν ἔτι πλεονέτερον, ἀλλὰ, κυρία τῆς συγκινήσεώς τῆς, εἶπε διὰ φωνῆς σταθερᾶς:

— Ἐπρόφρες τὴν καταδίκην μου, θὰ τὴν ὑποστῶ ὁμῶς μετὰ θάρρους. Εἰπέ τοῦ Ἰωσήφ νὰ μᾶς πᾶγῃ εἰς τὸ σπίτι.

Ὁ Μαξιμος μὴ ἐλπίζων ὅτι ἡ Ἀλίκη

ἤθελε παραδοθῇ τόσῳ ταχέως, ἔσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν τῆς, φοβούμενος ὅτι ἤθελε μεταλλάξῃ γνώμην.

— Ἀκουσ' ἐμὲ ἀγαπητῇ μου, τῷ εἶπεν ἐνῶ τὸν ἀπεχαιρέτα, ἂν θέλῃς νὰ ζήσης εὐτυχῆς, ν' ἀκολουθῇς τὰς συμβουλὰς τοῦ πατέρα σου.

Πρὸς δὲ τὸν λαθρεμπορικὸν ἀμαξηλάτην ἀποτεινόμενος:

— Ὅδός Σουρέζης, Ἰωσήφ. Αἱ κυρίαί θέλουν νὰ ἐπιστρέψουν.

Ὁ Ἰωσήφ ὑπήκουσεν οὐδὲν ἐννοῶν ἐξ ὅλων τῶν γενομένων.

— Ἐκαμα καλὴν πρᾶξιν, εἶπε καθ' ἐαυτὸν ὁ Μαξιμος ἀκολουθῶν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν ἀπερχομένην ἀμαξαν. Τὸ κτύπημα ἦτο καλὸν καὶ ἡ ἐξαδέλφη μου ἱατρεύθη σχεδὸν ἀπὸ ἀσθένειαν, ἡ ὁποία ἐμποροῦσε νὰ γένῃ μακροχρόνιος.

Τώρα ποῦ ἔχω τὴν συνειδησιν ἀναπαυμένην ἀπὸ αὐτὸ τὸ μέρος, ἄς ἀσχοληθῶ καὶ διὰ τὰς ὑποθέσεις μου. Ἡ μελαγχροινὴ τοῦ σκέτιν ἔσως εἶνε ἀκόμη εἰς τὴν λίμνην. Ἀς τρέξω λοιπόν.

Καὶ πράγματι ἔτρεξεν.

Ἀλλ' οὐδ' ἡ κυρία Σερζὰν ἦτο ἐκεῖ, οὐδ' ἡ κόμησας.

Ὁ Μαξιμος σὰν βρεγμένη γάτα ἠναγκάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ ἀπρακτος ἐκ τῆς θήρας τῶν ὠρκίων γυναικῶν καὶ τὸ σπουδαιότερον πεζῇ, μέχρι τῆς θριαμβικῆς ἀψιδος.

Τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἡ ἀρετὴ του δὲν ἀντημεψήθη.

Ἔπεται συνέχεια.

Αἰσώπου

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Γ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Δ' ἔτος παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν των, καθότι διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς πάντα μὴ προπληρώσοντα.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[Συνέχεια]

» Δὲν περιωρίσθην εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν χρεῶν τοῦ υἱοῦ σου. Ὑποθέσας δικαίως ὅτι ὁ δραπέτης καὶ ἄλλοι θὰ ἐδύνατο νὰ διαπράξῃ τοιαῦτα αἰσχρὰ, ἄνευ ἐλπίδος σωτηρίας, ἐτηλεγράφησα ἀμέσως δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ νὰ συλληφθῇ ἐπ' ὀνόματι τῆς ἐλληνικῆς Πρεσβείας ὁ κόμης Λέων Ρόδιος, οὗτινος ἐδίδον ἀκριβῆ χαρακτηριστικά. Τὴν ἐπομένην τῷ ὄντι ἤχθη δέσμιος ἐκ Μασσαλίας εἰς Παρισίους, καὶ μοι παρεδόθη.

» Ἀκόμη εἶχε τὸ θάρρος νὰ με προσβλέπῃ ὑψύχην καὶ ἀγέρωχος. — Κύριε, τῷ εἶπον ἀπαθῶς, ἡ φυγὴ σας δὲν σας ἐχρησίμευσε· συνελήφθητε, διότι χρεωστεῖτε 100,000 φράγκα· θὰ μείνετε ἐδῶ εἰς πε-